

משנה - כתובות

פרק ד - משנה ד

האב זכאי בבתו בקדושיה, בכסף בשטר ובביאה {ג},
וזכאי במציאתה, ובמעשה ידיה, ובהפרת נדריה. ומקבל
את גטה {טז}, ואינו אוכל פרות בחייה. נשאת, יתר עליו
הבעל שאוכל פרות בחייה, וחיב במזונותיה {יט},
בפרקונה {כ}, ובקבורתה. רבי יהודה אומר, אפלו עני
שבישראל, לא יפחת {כא} משני חלילים ומקוננות:

פרק ד - משנה ה

לעולם היא ברשות האב, עד שתכנס לרשות הבעל
לנשואין {כד}. מסר האב לשלוחי הבעל, הרי היא ברשות
הבעל. הלך האב עם שלוחי הבעל, או שהלכו שלוחי
האב עם שלוחי הבעל, הרי היא ברשות האב. מסרו
שלוחי האב לשלוחי הבעל, הרי היא ברשות הבעל:

פרק ד - משנה ו

האב אינו חייב במזונות בתו. זה מדרש דרש רבי אלעזר
בן עזריה לפני חכמים בכרם ביבנה, הבנים יירשו והבנות
יזונו, מה הבנים אינן יורשין אלא לאחר מיתת האב, אף
הבנות אינן נזונות אלא לאחר מיתת אביהן:

פרק ד - משנה ז

לא כתב לה כתבה, בתולה גובה מאתים, ואלמנה מנה,
מפני שהוא תנאי בית דין. כתב לה, שדה שוה מנה תחת

מאתים זוז, ולא כתב לה, כל נכסים דאית לי אחראין
לקתבתיה, חב, שהוא תנאי בית דין: